Jak Franta s Tomášem hlídali dům

Alena a Ondřej Fischerovi

Byl krásný letní den, horko, až suchem praskala zem a sucho, že hasiči nevěděli kam dřív skočit. Zkrátka červenec, jak má být. Franta s Tomášem už byli zase spolu, jako každé prázdniny. Tentokrát však byli doma, babička se ještě nevzpamatovala z jejich posledních prázdnin a povolila oběma výtečníkům pobyt u sebe až v srpnu. A tak své úžasné hry vymýšleli doma, a řeknu vám, rodičům z toho až někdy přecházel zrak.

To odpoledne museli zrovna rodiče odjet a táta pronesl: „Tak, hoši, nastal čas, kdy můžete prokázat, že jste velcí, jak nám pořád vnucujete, a že vás pořád nemusíme hlídat. Musím s mamkou odjet kvůli jedné důležité věci, tak tu budete do večera sami!“ „Seví, na nás se můžeš dycinky spolehnout, tati,“ pronesl hrdě Tomáš a dloubnul loktem do Franty. Oběma výtečníkům myslí plulo jen: hurá, hurá, huráááá! „Takže máte moji důvěru, že to tu všechno ohlídáte a nic nevyvedete. Hlavně nepolezete do dílny, nebudete vypouštět bazén, nebudete dělat zkoušku odvahy s pícháním se špendlíkem, taky nebudete stěhovat slepice z kurníku a v žádném případě ani nesáhnete na zápalky,“ opakoval taťka 2krát. Hoši přikyvovali, jako kdyby byli nejhodnější osoby na světě. Jen se zavřela vrata, už byli v sobě, váleli se a pořádali zápasnický turnaj. Chvíli si hráli v domku na zahradě, potom ještě skočili do bazénku a pak to přišlo. Nuda! „Co teď? Už jsme všechno hráli, co nás napadlo...“ stěžoval si Franta. „Hele nápadíček, co kdyby jsme si šli něco vyrobit do taťkovy dílny? Třeba pořádný prak, mohli bychom soutěžit, kdo trefí víc slepic!“Co tě bere, to nám přece taťka zakázal, lézt do dílny.“ „Nooo, já to chápu tak, že nechce, abychom mu tam udělali nepořádek. Když se tam jenom podíváme, co tam má zajímavého, tak to se přece nic nestane, ne? Nééé? Říkal přeci lézt do do dílny a my se jenom koukneme,“ přesvědčil konečně Franta kamaráda.

V dílně to bylo bezva. Ta nikdy nezklamala. Hoši si dávali pozor, aby všechno vrátili přesně na místo, takže nebylo vůbec poznat, že tam byli. A pak našli na stole strašně zajímavou věc.

„Co to je?“ dloubal Franta do Tomáše.

„Zapalovač! S tím by se dal udělat pořádný táborák. Nebo i něco užitečného, můžeme třeba spálit ten plevel, co mamka ráno vytrhala, aspoň se uklidí a naši budou ještě rádi.“

„Ale nesmíme přece chytat na zápalky!“ bránil Tomáš taťkovu radu.

„No, však, tohle přece nejsou zápalky. To je zapalovač!“

„Ale oheň to dělá taky...!“ „Já neslyšel nic o tom, že bychom nesměli dělat oheň, já jen, že si nemáme hrát se zápalkami. Za to nám nikdo nemůže nic říct. A ještě uklidíme ten plevel!“ Proti takové moudré argumentaci není námitek, a tak se oba výtečníci vypařili z domu jak pára nad hrncem.

Tetička Křoupalová takhle vyhlížela z okna, jestli se kolem nešustne někdo na kus řeči. „A hele, strýc Heřman!“ zbystřila tetička a hned se připravila k palbě, „Brýjitro sousede, to je zase dneska hic, co?“ spustila jak kulomet, když se ocitl na dosah. „Heh, to máte recht, sousedka,“ povyskočil strýc leknutím - lovce v okně, tedy lovkyně, si vůbec nevšiml. „A do toho ještě nějaké trumbelín zase pálí tu trávu. Já ty lidi nechápu, oni jsou asi úplně padlí na hlavu, v takovém vedru a pálit! Kam ten svět spěje! Smradem by se jeden udusil.“ „Leze to někde od potoka“, utrousil soused a vysokou rychlostí zmizel. „Hmph,“ odfrkla si tetička a protože byla v ráži, a to teta Křoupalová nikomu nic nedaruje, popadla hůlku a vyrazila k potoku zjistit, koho má po celé vesnici patřičně pranýřovat. Plížením vpřed, po čuchu, že by Vinnetou záviděl, se dostala na inkriminované místo. Rozhrnula křoví ... áááááááááááááááááááá … „To my nééé! My to tu právě hasíme!“ vyhrkl překvapený Tomáš. Uprostřed křoví stála hromádka kouřící trávy a plevela a čadila jako tovární komín. Hned vedle dřepěli dva výtečníci a mnuli si ruce nad tou obrovskou kouřovou clonu. Teda až do chvíle, než se mezi nimi objevila hlava a hůl tety Křoupalové. „Vy roštáci, co tu smradíte lidem do okna! To vám tak budu věřit, že to tu hasíte, pazgřivci jedni. Ostatní aby se kvůli vám udusili co?“ „Né, né, my jsme to tu našli dýmit, tak jsme to chtěli uhasit,“ lhal ještě chabě Tomáš. Tetka je oba chytla za ušiska, až to praskalo, a potupně je vlékla domů. V tom se zrovna otevřela vrata a rodiče se vrátili. Když teta patřičně požalovala, přišla spravedlivá odměna. A můžete si domyslet, jaká byla.